

■ A mézszárszék is nyitva szokott lenni télen, de azért, mert a hús nem szereti a meleget. A patikaszeresek többsége, a tableták, kenőcsök és némely szirupok nem ennyire kényesek, nem is hiszem, hogy előírás lenne a nyitott ajtó télvíz idején. Az igaz, ha becsuknák, akkor is nyitva lenne, mert egymásnak adják az emberek a kilincset. Állítólag nagy a tömörülés most az orvosi rendelőben, onnan mindjárt idejönnek az emberek.

Ennyi lenne a beteg ember Algyón? Ennyi biztosan van.

Amikor sorra kerülök, beszólók a kis egérkukon, hogy semmiféle hashajtót nem kérek, csak Lantos Tibor gyógyszerészt keresem. Nagyot néz az atyafi a pult mögött. Amikor kiderül, ki vagyok, beljebb invitál a pult mögé, aztán bocsánatot kér, hogy a munkát abba nem hagyhatja, mert vannak ugyan segítők, de éppen áru érkezett, azt rakják ki. Eszembe jut egyik híres humoristánk réges-régi élce, és el is ismétlem: nem baj, szeretem én a munkát. Óráig el tudnám nézni.

Ha van alaphangja a beszélgetésnek, ezzel meg is teremtdött. Ha két beteg között akár csak fél perc szünet lett, csak akkor kérdeztem, nehogy tévedésből hashajtót adjon annak, akinek a fejét front fájdtja.

Sportos alkatú a patikus, könnyen kiforogja tehát a szó, hogy népfrontelnök is a sport révén lett annak idején.

– A falu orvosa volt a párttitkár, ki mást ajánlott volna, ha nem a patikust? A kézilabdások edzője voltam, nagy nyúlólövde azt feleltem rá, ha a pályaeépítés beletartozhatna a népfrontos munkába, talán elvállalnám, de így? Rácsapott azonnal a doktor úr: persze hogy beletartozik! Vedd tudomásul, a népfrontba minden beletartozik! És az elnök, el ne felejtse, mindenhová bemehet.

Jön egy beteg, megkérdezi, becsukja-e az ajtót. Ne csukja be, bátyám, kell az a kis leve-

■ Miután immár „mindent” elolvastam és mindenkit meghallgattam a Belvárosi kabaréban történetekről, *kényszert érzek, hogy magam is megszólaljak*, egyrészt, mert megszólíttattam, másrészt, mert érintett vagyok az ügyben, legalább annyiban, hogy a hét végén, pénteken és szombaton este nyolckor ki kell állnom a – fiaskó ellenére jegyet váltott – szegedi közönség elé.

Először az esetről, mondjuk úgy, a „múltban történetekről”.

Nem akarok igazságot osztogatni, ugyanakkor *Nádassal és Boncz Gézával*, valamint *Lénárt Bélával, Kövér Bélával és Horváth András*sal folytatott beszélgetéseim, s az újság-cikkek elolvasása után úgy gondolom, *a két félnek együtt kellett volna a nyilvánosság elé állni*, hogy ott pro és kontra szembesítsék a tényeket, ha kell, akár szerződéseket, felvett összegekről szóló papirokat, s bármi mást. A szilveszteri „bulinak” akkor is rendben kellett volna lennie, ha történetesen már azon az estén nézeteltérés van közöttük. A közönség soha nem károsulhat a „szerződő felek” gondoljai miatt.

A kabaré indításakor is voltak aggodalmaim, hiszen mostanában valóban *nehéz szponzorokat találni*, s nem kevésbé nehéz Budapestről szegedi kabarét szervezni. Azt is gondnám láttam, hogy egy ekkora városban összejön-e a közönség henteente egy-egy kabaréra, ma,

Algyő, hol vagy?

Sok a beteg, vagy sok a szegény? (Fotó: Enyedi Zoltán)

Nyitva a patika

gő. Majd ha megmondom a gyógyszerek árát, melege lesz magának is. Szegény ember vízzel főz, a mai patikus meg méregdrága orvossággal tüzel? Be kell vallanom azonban, előzménye is van ennek a jelenetnek. Amikor teljes csöndre voltam kárhoztatva, megjegyeztem mégis, én is ide jövök kiváltani ezután a recepteket, mert Szegeden egyetlen tablettaért többet kérnek, mint itt fél kosárra valóért.

– Ne kívánd – int nyugalomra a nyugodt patikus. – Ezek nagy részén nagy a kedvezmény. Ismered a közgyógyellátásra utaltak fogalmát?

Szilajnagy eszemmel ebből viszont két dologra következtetek. Ennyi lenne a szegény ember Algyón? A másik meg ez: leginkább csak azok mernek orvoshoz fordulni, akiknek ez a kedvezmény jár? Nagy trehánytság, tudom, de most jó ezt a sok beteget a pult másik oldaláról néztem. Nyakunkon az influenza, biztosan ez is belejátszik, de ha csak az ismerős gyógyszereket hallom, máris

észreveszem, járnak ide törzsvendégek is, szép számmal.

Fél lélegzetre való szünetünk megint van, folytatjuk tehát, ahol az előbb abbahagytuk. Azon a bizonyos utolsó alakuló tanácsülésen is ott volt, részletekre nem nagyon emlékszik már, régen volt, húsz éve is elmúlt, de arra igen, hogy nagy mozgolódások történtek.

– Feri bácsi volt a levezető elnök, egy természetes paraszti gondolkodással megáldott, nyugodt ember. Azt az egyet nagyon jól tudta, amit fönt elhatároznak, azt itt lent meg kell szavaznunk. El is ámult tisztességesen, amikor a vébítikár szavazásánál nem lett meg a szükséges arány. Ilyen Algyó még nem volt! Második szavazást rendelt el tehát.

– Ugyanazzal a Stadinger-módszerrel?

– Azzal. Mit ad Isten, akkor se volt ki az igennel szavazók száma. Olyan történt erre, amit addig elképzelni se tudtam volna. Fölállt a jelölt, szentül azt hittem, bejelenti, visszalép. Mi mást lehetne ilyenkor tenni?

Meg is hajolt szépen, szertartásosan, szerényen, és teljes nyíltsággal megköszönte a beléhelyezett bizalmat. Ekkora vagány lennél te, édes komám?!

– Úgy értsem, hogy titkár lett belőle, bár nem szavazták meg?

– Szórol szóra így történt. Nem aranyos?

– Végül bevált?

– Arról most ne beszéljünk. Arra a kis időre, ami még az önállóságunkból hátra volt, megoldódott a titkári gond.

– És az egyesülés?

– Tündérien ment végbe az is. Talán öt előkészítő gyűlést tartottak, én csak kettőt vettem részt, de hallottam, a többen is így történt. Fölálltak a – mindig mindent legjobban tudó veteránok, mindjárt a legelején, és elmondták, milyen jó dolog az, ha végre Algyó is város lesz. Ilyen nyomás alatt, aki nem akarta, meg se mert szólalni. Ha nem is önként! és dalolva, de csatlakoztunk.

– Megbánta azóta a falu?

– Nem tudom. Az azonban biztos, hogy a most épülő faluházat se tudná fönntartani, ha magára lenne utalva. És hol van akkor még a többi intézménye? Az iskolák például. Vagy a könyvtár. Ha az olajipar Algyóé lehetne, ha ideadná az adóját, az egészen más lenne, de mai ésszel elképzelni se lehet, hogy egy ekkora cég, valóságos óriás, falura adózzon.

– Szerinted tehát jól járt Algyóval Szeged?

– Biztosan jól.

– És Szegeddel Algyó?

– Így már bonyolultabb a kérdés. Ha kíváncsi vagy rá, járj utána. Itt már számolni kell, mennyi lenne a falu fejkvótája, és mennyivel több a városé. Meg azt is, hogy a sokkal többből mennyit hajlandó ideadni a város. Ez már a te szakmádba vág, erre én nem tudok felelni.

(Folytatjuk.)

Horváth Dezső

Ülésezett a Képző- és Iparművészeti Kollégium

A tavaly novemberben megalakult *Szegedi Képző- és Iparművészeti Kollégium* tegnap délután a Városháza klubjában tartotta *első* ülését. A szakmai testület megkezdte a várhatóan július 10-től szeptember 11-ig tartó *Szegedi Táblaképfestészeti Triennálé előkészítését*. Az országos begyűjtésű tárlatra az 1989-es táblaképfestészeti biennálé óta készült *kortárs festményekkel* lehet majd a pá-

lyázati felhívás közzététele után jelentkezni. A beérkezett pályaműveket 9 tagú, neves művészekből álló zsűri fogja értékelni, s a korábbi évekhez hasonlóan értékes díjakat ajánlanak fel. A rendezvény főszponzora a MOL Rt. A továbbiakban a Kollégium *pályázati felhívásokról* és egy *képzőművészeti mappasorozat* előkészítéséről tárgyalt.

■ Új film

Jöttünk, láttunk, visszamennénk!

Sokadik kísérlet már *Jean-Marie Poiré* filmje abban a tekintetben, hogy *hogyan lehet egy jó kis időutazást felhasználni* különös történet elmesélésére. Bár ez a módszer többnyire a sci-fi műfajt jellemzi (betekintés a jövőbe), azért akadnak kivételek, amikor a régmúltból a jelenbe csöppennek a hősök, valamely bűvital segédletével. Ezen filmek fő momentumaiiban nem történik más, mint hogy összevetik a két kort, és többnyire nem tesszik az időutazóknak a jelen, nem tetszik még a levegő se.

Ezért aztán visszatérnek a régmúltba.

Mindennek enyhén humoros változatát adja a *Jöttünk, láttunk, visszamennénk!* című film. Hőseink azért lépnek át a jelenbe, hogy egy, a múltban elkövetett fatális tévedést a jelenből visszatérve elsimítsanak. Ugyanis a kádban ülő főhős lennő arájának apját medvének nézte és lenyilazta.

A filmet *vígjátékként hozták forgalomba*, bár könnyen meglehet, hogy a néző lazán megismétli a címet a vetítés után: jöttem, láttam, visszamennék!

Podmaniczky Szilárd

Kabaré a Belvárosban

ga lett, ahol *még nehezen fogadja el a közönség, hogy egy „sztár” többet keres, mint egy átlagpolgár*. Amerikában újságokban teszik közzé a legdagabbak névsorát, a művészek évi milliárdos keresetét, s büszkéik rá, hogy akkorá sztárjaik vannak, akik ennyi pénzt tudnak csinálni. Nálunk ez egyelőre nem így működik, sokkal inkább rossz vért szül, tehát kertüldő. Természetesen más ez az eset, mert itt konkrétan az merült föl, hogy vesztettek-e az üzleten a humoristák vagy elvitték a teljes bevételt, anélkül, hogy akár a hidegtalakat kifizették volna, melyekből – ahogy tudom – jól sem laktak a szilveszteri éhezők. Itt sajnos olyasmi történt, ami a pénzügyi dolgok kiterjedését is megkövetelte, ettől függetlenül az anyagiakról csak együtt, s egymás beleegyezésével nyilatkozhattak volna.

Csak melleleg jegyzem meg, a közönség soha nem kérdezi meg egy jól sikerült műsor után, hogy mennyit keresett a művész. Itt tehát csak nem volt rendben minden, mert idáig fajult a dolog.

Másodszor a hétvégi kabaréről, a műsoromról.

Annyit ígérhetek, hogy *aki eljön, a megszokott Nagy Bandó kapja*. Egy történeti átte-

kintést az elmúlt húsz évről, melyet részben Szegeden, részben Budapesten töltve írtam, egészen mostanáig. Amit csinállok, soha nem műsorként csinálom, inkább beszélgetek a közönséggel, most is ezt fogom tenni, sőt, a közönség minden tagja föltehet egy-egy kérdést, papíron, amire rögtönzött választ adok. Az átalakulás, mondhatnám a visszaalakulás időszakát élem, *szeretnék szabadulni az elmúlt évek pártpolitikai kabaréjától, s megtalálni újra az utat a rám sokkal inkább jellemző szociográfikus kabaré felé*. Még egy hétre lett volna szükségem ahhoz, hogy ennek az útnak az első métereit megmutathassam, sajnos rengeteg momentum zavart a felkészülésben, így csak részben sikerült.

Harmadszor egy reagálóról.

A 434-471-nek üzenném, hogy a „ripacs” a Magyar Értelmező Szótár szerint azt jelenti, „Olcsó hatásokra törekvő rossz színész.” És még valami: „Ripacs módjára játszik és szónokol.” Sértődés nélkül mondom, nem vagyok színész, előadásaim szövegét én írom, ezek a véleményemet tükrözik a világról, s ha ült már önálló estemen, tudnia kéne, hogy *öszönösen kerülöm az olcsó hatásokat*. Ezennel meghívom

a kabarémra, hogy megtapasztalhassa, hogy igaz-e az állítás.

Negyedszer a Belvárosi kabaré jövőjéről.

Amennyiben abban merül ki a szegedi kabaré, hogy kéthetenként más-más előadó érkezik, akkor legfőljebb egy helyszínnel lesz gazdagabb a szegedi kabaré-élet, de nem egy KABARÉ-val. Ha a szervezők el tudják érni azt, hogy egy új önálló est ezen a helyszínen kerüljön bemutatásra, már nagyobb az esély a fennmaradásra. A humorista társadalom kis létszámú, kéthetenként maximum néhány hónapra elég a meglévő létszám, utána mi lesz?

Ha ez a kabaré arra is képes lenne, hogy helyi szerzők írásából havonta egy alkalommal bemutatót szervezzen, akár a színház színészeinek előadásában, akár mások tolmácsolásában, nagyobb varázsa, s egyáltalán: *értelme lenne!* Ha ezt kívánják létrehozni, némi szakmai segítséget szívesen adok, esetleg programot is, mely megvalósítható. Mivel egyszer már összehoztam a szegedi szerzőket, s a végén mégis magam írtam meg mindent, ettől is ódzkodom, de a reményt soha nem adom fel.

Most a lehető legnehezebb helyzetbe kerültek a szervezők. Ugyanis a Rádiókabaré társula-

ta éppen márciusban és áprilisban járja az országot, s ráadásul hétvégeken. Az előadókól tehát egyszerűen képtelenség bárkit is meghívni, mert foglaltak a péntek-szombatok, legalábbis nagyrészt. Ha elmarad a március-április, csak össze lehet újrakezdeni, hiszen nyáron a kabaré szünetel, így tehát adott a kérdés: *próbálgatja a szervező a lehetetlent, vagy vár őszig türelemmel?* Én az utóbbit tenném, legfőljebb alkalmasint szerepeltetnék valakit a Bábszínházban.

Végül még valami.

Tudom, hogy a jegyek nagyrészt elkeltek, de még van néhány jegy az előadásaimra. Szeretném, ha telt ház lenne, tehát *kérem, jöjjenek el*. Ha telt ház lesz, tehetünk még valamit, ami kell a lelünknek. A magam részéről vállalom, hogy mindkét est bevételéből *10-10 ezer forintot felajánlok a vajdasági magyarok élelmézési gondjainak enyhítésére*, mégpedig konkrétan, krumpli formájában. Jó lenne, ha képviselőjüket, aki már járt Szegeden, meghívna az előadásomra a szegedi polgármesteri hivatal, ahol azonnal át is adhatnám, szállításra készen a krumplit. És természetesen keresek olyan östermelőt, akinek van krumplija ebben az értékben, s vállalja, hogy a Bábszínházhoz szállítja.

A pénteki és a szombati viszontlátásig:

Nagy Bandó András